

Kitab Daniel - Nomer Sèket Enem

Mbikak Rahasia Wahyu 17: Ramalan Pungkasan Bab Sundhal Agung lan Kéwan Galak

Jeff Pippenger

2024-01-20

Gambaran pungkasan bab karajan-karajan ing wangsit Kitab Suci kapanggih ing Wahyu pasal pitulas. Ing pasal iku, ing ayat katelu, Yohanes digawa menyang “pasamunan”, supaya malaékat bisa nuduhaké marang Yohanes pangadilan marang “sundel gedhé” ing wangsit, kang lenggah ana ing sadhuwuring “banyu akèh” lan kang wis nindakaké “laku jina” karo “para ratu ing bumi.”

Banjur ana siji saka pitu malaékat kang nyekel pitu bokor iku, banjur ngandika marang aku, mangkéné: Mrenea mréné; aku bakal nuduhaké marang kowé paukumaning sundel gedhé kang lungguh ana ing sadhuwuring banyu akèh: kang dadi pasundelané para ratu ing bumi, lan para kang manggon ana ing bumi wis padha diélokaké déning anggur pasundelané. Banjur aku digawa déning roh menyang ara-ara samun; lan aku weruh ana wong wadon lungguh ana ing sadhuwuring kéwan galak warna abang kirmizi, kebak jeneng-jeneng pitenah, duwé sirah pitu lan sungu sepuluh. Wahyu 17:1-3.

Miturut tembungé Yohanes piyambak, “ara-ara samun” iku nglambangaké sèwu rong atus suwidak taun pamaréntahan kapausan wiwit taun 538 nganti tekan wekasaning jaman ing taun 1798.

Lan wong wadon iku mlayu menyang ara-ara samun, ing kono ana sawijining papan kang wus disadhiyakaké déning Allah kanggo dhèwèké, supaya ana kang ngopeni dhèwèké ing kono sajroning sèwu rong atus sawidak dina. ... Lan marang wong wadon iku kaparingaké loro swiwiing manuk garudha gedhé, supaya dhèwèké bisa mabur menyang ara-ara samun, menyang panggonané dhéwé, ing kono dhèwèké dipiara sajroning samangsa, lan pirang-pirang mangsa, lan satengahing mangsa, adoh saka ing ngarsané ula. Wahyu 12:6, 14.

Ing roh, Yokanan dipindhah mlebu ing rolas atus sawidak taun pamaréntahan kapapaan. Taun-taun iku wus dilambangaké déning telung setengah taun paceklik sajroning sajarah Izebel, Akhab lan Élia. Taun-taun iku kudu terus lumaku nganti kapapaan nampa tatu patiné ing taun 1798, awit prakara iku wus “katemtokaké” bakal kelakon ing pungkasaning pependhan kang kapisan, yaiku pungkasaning perang kang ditibakaké marang pasucèn lan wadya lumantar loro kakuwatan kang ngrusak, yaiku paganisme lan kapapaan. Kabèh kasunyatan iki wus kaandharaké ana ing artikel-artikel pungkasan.

“sundel gedhé” iku sundelé Tirus miturut Yesaya, kang mesthiné dilalèkaké sajroning pitung puluh taun simbolis, yaiku “dina-dinané siji ratu.” Sajarah Amerika Sarékat iku sajarahé pitung puluh taun simbolis, kang wis dilambangaké déning pitung puluh taun

panangkaran ing mangsa pamaréntahan Babil, karajan kapisan ing ramalan Kitab Suci. Sajroning sajarah iku sundel gedhé saka Tirus mesthiné dilalèkaké. Ing pungkasaning sajarah iku, dhèwèké mesthiné kaèling manèh lan sapisan manèh metu ngidungaké lagu-laguné, mangkono nindakaké jina karo para ratu ing bumi. Yohanes kasukman kapindhahaké menyang sajarah pamaréntahan kapausan supaya ndeleng paukumaning kakuwasan kapausan. Paukuman tumrap putriné sawijining imam kang nindakaké jina yaiku yèn dhèwèké kudu diobong nganggo geni.

Lan anak wadon saka sapa bae imam, manawa dheweke najisake awake dhewe kanthi tumindak cabul kaya sundel, dheweke najisake bapake; dheweke kudu diobong nganggo geni. Leviticus 21:9.

Ing sesanti bab paukuman marang sundel gedhé, kang diparingaké marang Yohanes déning salah siji malaékat sing nyirnakaké salah siji saka pitu pageblug pungkasan, katuduh yèn dhèwèké diobong nganggo geni.

Lan sepuluh sungu kang sira deleng ana ing kéwan iku, mau bakal sengit marang sundel iku, lan bakal ndadèkaké dheweke sepi lan wuda, lan bakal mangan dagingé, sarta ngobong dheweke nganggo geni. Wahyu 17:16.

Banyu-banyu kang didhudhuki déning sundel agung iku yaiku bangsa-bangsa ing donya, kang bakal digawa mlebu ing sangisoring wewenangé nalika Amerika Sarékat ngapusi sakabèhé donya supaya nyembah kéwan galak, kang uga yaiku sundel agung iku. Amerika Sarékat banjur dadi ratu utama saka sapuluh ratu kang kaweca ing pamedhar wangsit Wahyu pitulas, lan ing pepindhan iki Amerika Sarékat nggambarake ratu kapisan kang laku jina karo sundel iku, sanadyan sawisé iku dheweke bakal nindakaké tumindak mau bebarengan karo kabèh para ratu.

Raja sing kapisan saka akèh raja dilambangaké déning Ahab, sing omah-omah karo sundel gedhé, sing dilambangaké minangka Izebel ing pasamuwan Tiatira. Pangadilan marang Izebel (sundel gedhé) katindakaké déning sapuluh raja, sing bakal kapeksa mlebu ing aliansi antaraning pasamuwan lan nagara déning kakuwataning Amerika Serikat. Raja-raja mau bakal sarujuk ngidinaké kapausan mrentah donya kabèh (lenggah ing sadhuwuring banyu-banyu), sanajan ana ing tengahing sengité marang sundel mau.

Lan sungu sapuluh kang wus kokdeleng iku yaiku sapuluh ratu, kang durung nampani karajan; nanging bakal nampani panguwasa minangka para ratu sajroning sajam bebarengan karo kéwan iku. Wong-wong iku saiyeg saeka praya, lan bakal masrahaké panguwasa lan kakuwatané marang kéwan iku. Wong-wong iku bakal perang nglawan Sang Cempé, lan Sang Cempé bakal ngalahaké wong-wong iku; amarga Panjenengané iku Gustuning para gusti, lan Ratuning para ratu; lan wong-wong kang ana bebarengan karo Panjenengané iku wong-wong kang katimbalan, kapilih, lan setya. Lan panjenengané ngandika marang aku: Banyu kang wus kokdeleng, ing ngendi sundel iku lenggah, iku para bangsa, lan wong akèh, lan para bangsa, lan basa-basa. Lan sungu sapuluh kang wus kokdeleng ana ing kéwan iku, wong-wong iku bakal sengit marang

sundel iku, lan bakal ndadèkaké dhèwèké sunyi lan wuda, lan bakal mangan dagingé, lan ngobong dhèwèké nganggo geni. Awit Gusti Allah wus ngetokaké ing sajroning atiné supaya nindakake karsané, lan supaya saiyeg, lan masrahaké karajané marang kéwan iku, nganti pangandikané Gusti Allah kalakon. Lan wong wadon kang wus kokdeleng iku yaiku kutha gedhé iku, kang mrentah para ratu ing bumi. Wahyu 17:12–18.

“Raja-raja sepuluh” (Perserikatan Bangsa-Bangsa), satemene sengit marang kapausan, nanging kapeksa déning kahanan supaya nyerahaké karajané kang mung sedhéla marang kakuwasan kapausan, kanthi pangarep-arep kang muspra kanggo nylametaké jagad saka bilai-bilai sing saya tambah. Nalika padha nyumurupi pangapusané, wong-wong mau dadi piranti kanggo ngobong dheweke nganggo geni minangka panggenepané angger-angger ing Imamat.

“Raja-raja sapuluh” “perang nglawan Sang Cempé” lumantar panganiaya kang padha tindakaké marang umaté Allah ing dina-dina wekasan.

Yagéne para bangsa padha gumrégah, lan para umat ngimang-imang prakara kang tanpa guna? Para ratu ing bumi padha ngadegaké awaké dhéwé, lan para panguwasa padha rembugan bebarengan nglawan Pangéran lan nglawan Kang Panjenengané jebadi, pangucapé, “Ayo padha kita pedhot talining pangiketé, lan kita buwang tali-taliningé adoh saka awaké dhéwé.” Panjenengané kang lenggah ana ing swarga bakal ngguyu; Pangéran bakal ngina marang wong-wong mau. Banjur Panjenengané bakal ngandika marang wong-wong mau sajroning bebenduné, lan ngrepoti wong-wong mau sajroning duka Panjenengané kang nggegirisi. Jabur 2:1–5.

Panganiaya kang ditindakake déning para ratu ing bumi kanggo kapausan, iya uga wis ditindakake marang Kristus ana ing salib.

Panjenengan, lumantar cangkempun abdi Paduka Dawud, sampun ngandika: Yagene para bangsa duka nesu, lan bangsa-bangsa ngangen-angeni prakara-prakara kang sia-sia? Para ratu ing bumi jumeneng, lan para panguwasa sami nglumpuk bebarengan nglawan Sang Gusti, lan nglawan Sang Kristusipun. Awit satemene tumrap Anak Paduka ingkang suci, yaiku Gusti Yesus, ingkang sampun Paduka jebadi, Herodes lan Pontius Pilatus, bebarengan kaliyan para bangsa sanès lan umat Israèl, sami nglumpuk, Kanggo nindakaken samubarang punapa kemawon ingkang tangan Paduka lan pepesthen Paduka sampun netepaken rumiyin badhé kalampahan. Para Rasul 4:25–28.

“Raja-raja ing bumi” sing nglawan Kristus nalika Panjenengané kasalib nggambarake “sepuluh raja” ing Wahyu pitulas sing maneh nglawan Sang Cempé kanthi nganiaya umat-Né. Ing kayu salib, para raja iku yaiku “pakumpulané wong duraka” sing “ngepung” Kristus, lan mengkonon uga marang umat-Né ing dina-dina wekasan.

Awit asu-asu wis ngubengi aku; pasamuwan wong-wong duraka wis ngepung aku; padha nusuk tangan lan sikilku. Aku bisa ngetung sakèhé balungku; wong-wong padha nyawang lan mrengs marang aku. Sandhanganku padha dipérang ana ing antarané dhéwé, lan padha mbuwang undhi tumrap jubahku. Jabur 22:16–18.

Para raja sepuluh, kang ndhatengaké paukuman marang sundhal agung iku, bakal ngobong dhèwèké nganggo geni, awit dhèwèké iku sundhal kang ngakoni awaké minangka putriné imam. Para raja iku uga dilambangaké minangka “asu-asu,” lan para raja sepuluh iku ora mung bakal ngobong sundhal agung mau nganggo geni, nanging uga bakal “mangan dagingé.” Pati Izebel kelakon nalika dhèwèké dicemplungaké saka tembok lan awaké buyar keceplung ing lemah, banjur asu-asu padha teka lan mangan dagingé.

Bareng Yéhu tekan ing Yizreèl, Yézèbèl krungu bab iku; banjur dhèwèké nglèlèti rainé, nata rambute, lan nglirik metu saka jendhéla. Nalika Yéhu mlebu ing gapura, Yézèbèl ngandika, “Apa Zimri kang matèni bendarané olèh tentrem?” Yéhu banjur ngangkat rainé marang jendhéla iku lan ngandika, “Sapa ana ing pihakku? Sapa?” Banjur ana loro utawa telu sida-sida sing nyawang metu marang dhèwèké. Yéhu banjur ngandika, “Uncalna dhèwèké mudhun.” Mulané banjur diuncalaké mudhun; lan sapérangan getihé kecipratan ing témbok lan ing jaran-jaran; lan dhèwèké ngidak-idak Yézèbèl. Bareng Yéhu wis mlebu, dhèwèké mangan lan ngombé, banjur ngandika, “Saiki, lungaa, delengen wong wadon kang kena ipat iki, lan kuburna dhèwèké; awit dhèwèké iku putriné ratu.” Banjur wong-wong mau padha lunga arep ngubur dhèwèké; nanging ora nemu apa-apa manèh kejaba bathuké, sikilé, lan tlapakané tangané. Mulané padha bali manèh lan ngaturaké marang Yéhu. Yéhu banjur ngandika, “Iki pangandikané Pangéran, kang wis dipangandikakaké lumantar abdiné, Élia, wong Tisbi, mangkéné: Ing wewengkon Yizreèl asu-asu bakal mangan dagingé Yézèbèl; lan mayité Yézèbèl bakal kaya tai ing lumahing pategalan ing wewengkon Yizreèl; satemah wong-wong ora bakal bisa kandha, ‘Iki Yézèbèl.’” 2 Para Raja 9:30–37.

Para ratu sepuluh, yaiku Perserikatan Bangsa-Bangsa, kang ratu utamané yaiku Amerika Serikat, bakal nggawa paukuman marang kapapaan kanthi ngobong dheweke nganggo geni lan mangan dagingé. Paukuman iku kang malaékat teka kanggo nduduhaké marang Yohanes, lan supaya bisa nindakaké mangkono, dhèwèké nggawa Yohanes mlebu ing sajarah ara-ara samun, nanging dudu mung menyang sawijiné titik acak ing sajarah ara-ara samun, nanging tekan ing pungkasaning mangsa iku. Cetha yèn Yohanes dipasang ana ing pungkasaning rolas atus sawidak taun, amarga nalika dhèwèké weruh wong wadon iku, wong wadon mau wis mendem déning getih panganiaya lan wis kawiwitan minangka biyungé para wanita laku jina.

Mulané aku digawa déning Roh menyang ara-ara samun; lan aku weruh ana wong wadon lungguh ana ing sadhuwuré kewan galak kang warna abang semu, kebak jeneng-jeneng pitenah, nduwèni pitung sirah lan sepuluh sungut. Lan wong wadon iku kaprabon kain wungu lan abang semu, sarta kapaès emas, watu-watu aji, lan mutiara, nyekel tuwung emas ana ing tangané kang kebak pangawijining nistha lan regeding laku jinaé. Lan ing bathuké ana jeneng katulis: RAHASYA, BABÉL KANG AGUNG, IBUNÉ PARA WANITA LINAKON JINA LAN SAKABÈHÉ KANISHTAANING BUMI. Lan aku weruh wong wadon iku mendem déning getihé para suci lan déning getihé para martiré Gusti Yésus; lan nalika aku weruh dhèwèké, aku kaéraman banget. Wahyu 17:3–6.

Sundhalipun Tirus, ingkang ugi dados “sundhal ageng” ingkang kagambaraken wonten ing Wahyu pitulas, badhé kapuntilar ngantos dumugi wekdal nalika piyambakipun sepisan malih ngidungaken lagu-lagunipun lan laku jina kaliyan para ratu ing bumi.

Saben kamus kang pinercaya lan dipunwedharaké sadurungé taun 1950 netepaké bilih wanita kang kasandhangan wungu kirmizi ing Wahyu pitulas punika minangka pralambang Gréja Katulik Roma, nanging ing jaman samenika donya nganggep bilih Gréja Katulik punika gréja Kristen. Donya sampun lali sinten satemenipun piyambakipun.

Nalika Yohanes ndeleng wong wadon mau, panganiaya ing Jaman Peteng wis meh tekan pungkasané, amarga dhèwèké wis mendem déning getihé para suci. Ing bab kadonyan iku nggambaraké bab kasukman, lan wong dadi mendem sawisé ngombé, dudu sadurungé.

Para Protestan sing misah saka Katulik atusan taun sadurunge 1798, wus wiwit lumaku bali menyang pasamuwan Katulik ing taun 1798, awit dhèwèké wis diidentifikasi minangka “IBUNÉ PARA SUNDHAL.” Nalika Yokanan ndeleng dhèwèké lan gumun, gréja-gréja sing biyèn wus misah saka pasamuwané wis padha bali. Mulané Yokanan kagawa menyang taun 1798, nalika sundhal agung iku wus matèni yuta-yuta wong Kristen, lan uga wus nggodha gréja-gréja Protestan sing biyèn supaya nampani panjaluké sing kebacut gumedhé, yaiku yèn dhèwèké iku sirahé para gréja, kaya déné Justinian wis netepaké bab iku ing taun 533.

Saka sudut pandang kenabian taun 1798, malaékat banjur nyuguhaké marang Yohanes gambaran pungkasan bab kraton-kraton ing ramalan Kitab Suci.

Lan malaékat mau ngandika marang aku, “Kok sira gumun? Aku bakal nyaritakake marang sira wewadi saka wong wadon iku, lan saka kéwan galak kang ngusung dhèwèké, kang nduwèni pitu sirah lan sepuluh sungu. Kéwan galak kang sira deleng iku biyèn ana, lan saiki ora ana; lan bakal munggah saka telaga tanpa dhasar, banjur lumebu ing karusakan. Lan para kang manggon ing bumi bakal padha gumun, yaiku wong-wong kang jenengé ora katulis ing kitab kauripan wiwit dhasaring jagad, nalika padha ndeleng kéwan galak kang biyèn ana, lan saiki ora ana, nanging isih ana. Lan ing kéné ana pikiran kang nduwèni kawicaksanan. Pitu sirah iku pitu gunung, kang dadi papan lenggahé wong wadon iku. Lan ana pitu raja: lima wis tiba, siji isih ana, lan sijiné manèh durung teka; lan nalika panjenengané teka, panjenengané kudu tetep ana mung sawatara mangsa. Lan kéwan galak kang biyèn ana, lan saiki ora ana, ya iku dhèwèké dhéwé kang kaping wolu, lan kalebu saka pitu iku, lan lumebu ing karusakan. Lan sepuluh sungu kang sira deleng iku sepuluh raja, kang durung nampa karajan; nanging padha nampa panguwasa minangka para raja sajroning sak jam bebarengan karo kéwan galak iku. Wahyu 17:7–12.

Kéwan iku sawijining karajan ana ing ramalan Kitab Suci, kaya dene cetha kapacak ing Daniel pasal pitu lan wolu, lan wewadi kang dipratelakaké déning malaékat marang Yokanan iku yaiku wewadi bab kéwan mau lan wong wadon kang nunggang ing dhuwuré kéwan iku. Wong wadon kang ana ing dhuwuré kéwan iku yaiku sundel gedhé sing nindakaké jina karo para ratu ing bumi. Dhèwèké iku Izébel lan bojoné yaiku Akhab.

Mulane wong lanang bakal ninggal bapak lan biyunge, lan bakal manunggal karo garwané; lan wong loro iku bakal dadi satunggal daging. Purwaning Dumadi 2:24.

Lanang iku lanang lan wadon iku wadon, nanging bebarengan padha dadi satunggal daging. Misteri bab kéwan iku yaiku manawa iku minangka gabungan pasamuwan lan nagara, gabungané wadon (pasamuwan) lan kéwan (para raja) kang dadi satunggal karajan, kang dumadi saka rong pérangan. Kaprigelan pamaréntahan lan kaprigelan pasamuwan sing digabung, kanthi wadon iku nguwasani sesambungan mau, iku “gambaré kéwan.” Yohanes diparingi pirsaning wadon iku digendhong déning kéwan mau, awit wadon iku kang nguwasani sesambungan mau.

Lan wong wadon kang kokdeleng iku yaiku kutha gedhé iku, kang mrentah ngungkuli para ratu ing bumi. Wahyu 17:18.

Bebarengan, kéwan buas lan wong wadon iku makili siji karajan (dadi siji daging), nanging malaékat iku lagi nekanaké sesambungané sundel gedhé mau karo para ratu ing bumi. “Kéwan buas sing” “wis ana, lan saiki ora ana”, sing “bakal munggah saka jurang tanpa dhasar, lan lumebu ing karusakan,” lan sing ndadèkaké “wong-wong sing manggon ing bumi bakal kaéram” iku yaiku kapausan nalika tatu patiné sundel gedhé mau wis waras. Dhèwèké “wis ana” minangka karajan kaping lima ing ramalan Kitab Suci, nanging wis “katetepaké” yèn dhèwèké bakal nampa tatu pati ing taun 1798.

Nalika Yohanes kanthi rohani dipunangkut menyang taun 1798, dheweke “dudu” kéwan galak, nanging “nanging” nalika tatu patiné waras ing pungkasaning pitung puluh taun simbolis kang rampung ing ukum Minggu kang enggal rawuh, dheweke “ana” urip maneh, ngidungaké lagu-laguné, tumindak jina, lan matèni wong-wong Kristen.

Bab pitulas punika minangka paparan pungkasan ngenani karajan-karajan wonten ing wangsit Kitab Suci, mila bab punika kedah selaras kaliyan panyebatan kapisan tumrap karajan-karajan wonten ing wangsit Kitab Suci. Panyebatan kapisan tumrap karajan-karajan punika kapanggih wonten ing Daniel bab kalih, ingkang diprayogakaken wonten ing kalih bagan ingkang dados panggeneping dhawuhipun Habakuk supados nyerat wahyu lan ndadosaken cetha wonten ing papan-papan.

Para pandhèrék Miller leres ing pangertosanipun bab karajan-karajanipun Daniel ing ramalan Kitab Suci kados ingkang dipunlambangaken wonten ing pasal kalih, pitu, lan wolu, nanging pangertosanipun dereng jangkep. Permata-permatanipun Miller ing Daniel pasal kalih sumorot kaping sedasa langkung padhang ing dinten-dinten wekasan, amargi punika dipunkenali minangka nedahaken rujukan kapisan, boten namung tumrap karajan-karajanipun ramalan Kitab Suci, nanging ugi tumrap rujukan kapisan saking wahyu bilih ingkang kaping wolu punika saking pitu. Gusti Yesus tansah nggambaraken wekasanipun satunggaling perkawis kanthi wiwitanipun satunggaling perkawis.

Kabeh para nabi padha ngandika bab dina-dina wekasan, lan Yohanes, ing Wahyu pitulas, lagi ngenali karajan bumi pungkasan nalika dheweke nyarujuki “kewan galak kang” “biyèn

ana, lan saiki ora ana; lan bakal munggah saka jurang tanpa dhasar, lan bakal tumuju ing karusakan.” Kewan galak iku munggah saka “jurang tanpa dhasar,” kang minangka pralambang saka “pawujudan anyar saka kakuwatan Iblis.”

“Nalika padha wus ngrampungake [lagi ngrampungake] paseksiné.’ Mangsa nalika saksi loro iku kudu medhar wangsit mawi kaprakot ing kain kabung wus rampung ing taun 1798. Nalika padha lagi nyedhaki pungkasaning pakaryané ing kasamaran, perang bakal katindakake marang wong-wong mau déning kakuwatan kang digambarake minangka ‘kewan galak kang munggah saka telenging jurang tanpa dhasar.’ Ing akèh bangsa ing Éropah, kakuwatan-kakuwatan kang mrentah ing Greja lan Nagara wis pirang-pirang abad dikendhalèkaké déning Sétan lumantar papataning paus. Nanging ing kéné katuduhaké sawijining perangan anyar saka pamedhar kakuwatan Satanis.”
The Great Controversy, 268.

Sawenèh para teolog bakal mbantah manawa amarga “sato galak kang munggah saka jugangan tanpa dhasar” ing Wahyu sewelas, ing perangan iku diidhèntifikasi minangka ateisme Revolusi Prancis, mula ungkapan “jugangan tanpa dhasar” iku minangka lambang ateisme. Nanging Islam munggah saka “jugangan tanpa dhasar” ing Wahyu sanga, lan Islam dudu ateisme. Jugangan tanpa dhasar iku nglambangaké sawijining manifestasi satanis.

“Aku wis ngandhani dheweke manawa Gusti wis nedahake marang aku sajroning wahyu yèn mesmerisme iku asalé saka Iblis, saka jurang tanpa dhasar, lan yèn enggal bakal bali menyang kana, bebarengan karo wong-wong sing tetep nggunakaké iku.” Review and Herald, 21 Juli 1851.

Sakwernaning prakara kang asalé saka “Iblis,” iku prakara kang asalé saka “telenging jurang tanpa dhasar.” Ing Wahyu pitulas, kéwan galak kang munggah saka telenging jurang tanpa dhasar iku yaiku kakuwatan kang tumuju marang karusakan langgeng, lan para wong kang jenengé ora katulis ana ing kitab iku bakal gumun marang iku. “Karusakan langgeng” tegesé paukuman langgeng, lan ing Wahyu dipralambangaké minangka “tliga geni,” yaiku papan ing ngendi kéwan galak iku dicemplungaké.

Lan kéwan iku kasil dicekel, lan bebarengan karo dheweke nabi palsu sing nindakaké mukjijat ana ing ngarsané, kang lumantar iku dhèwèké nasaraké wong-wong sing wis nampa tandha kéwan iku lan wong-wong sing nyembah reca wujude. Kekaroné iku kabuwang isih urip menyang tliga geni sing murub nganggo belerang. Wahyu 19:20.

Ing pasal telulas, kéwan pisanan sing metu saka segara, kang kanthi langsung diidhèntifikasi déning Sister White minangka kepausan, diidhèntifikasi. Ing pérangan iku, jagad gumun ngetutaké kéwan kepausan mau.

Lan aku weruh salah siji saka sirah-sirahe kaya dene tatu nganti pati; lan tatune kang ndadèkaké pati iku waras manèh; lan saindenging jagad padha kaéraman ngetutaké kéwan iku. Wahyu 13:13.

Kéwan ing Wahyu pitulas, kang “wong-wong kang manggon ing bumi bakal kaéraman” marang iku, yaiku manifestasi pungkasan saka kakuwasan Iblis kang dumadi nalika tatu pati saka kapapaan diwarasaké ana ing undhang-undhang Minggu kang enggal bakal teka. Saben sipat profetis saka wanita lan kéwan kang ditumpaki déning dheweke ing pasal pitulas, nindakaké pangenalan marang gréja Roma, padha kaya kang wis diidentifikasi déning kamus-kamus kang diterbitaké sadurungé taun 1950.

Kéwan galak ing Wahyu pitulas iku minangka pralambang gabungan gréja lan nagara, yaiku gambaré kéwan galak. Kéwan galak kang nduwèni pitu endhas lan sepuluh sungu iku yaiku karajan kang kawangun saka para ratu sepuluh (Perserikatan Bangsa-Bangsa), kang ditumpaki lan dipréntah déning wong wadon mau. Wong wadon iku kapapaan, kang diidentifikasi minangka Babil Agung, biyungé para wanita tuna susila. Sawisé pralambang-pralambang iku diidentifikasi, kita bisa bali marang taun 1798; titik ing sajarah nalika Yohanes digawa mrana supaya nampa gambaran pungkasan bab karajan-karajan ing ramalan Kitab Suci.

Kita badhé ngrembag karajan-karajan punika, sarta pralambangé ing Daniel pasal kalih, wonten ing artikel salajengipun.

“Saben bangsa sing wis metu ing panggung tumindak wis kaparengaké ngenggoni papané ana ing bumi, supaya katon apa bangsa iku bakal netepi ancasé ‘Sang Pengawas lan Kang Mahasuci.’ Pamedhar wangsit wis ngetutaké munggah lan rubuhé karajan-karajan gedhé donya—Babil, Medio-Pèrsia, Yunani, lan Roma. Ing saben karajan iku, padha kaya bangsa-bangsa sing dayané luwih cilik, sajarah mbalèni awaké dhéwé. Saben-saben nduwèni mangsa pangujiané, saben-saben gagal, kaluhurané luntur, kakuwatané sirna, lan papané banjur dikuwasani déning liyané.”

“Nalika bangsa-bangsa padha nampik prinsip-prinsipé Allah, lan lumantar panampikan iki ndadèkaké karusakané dhéwé, isih cetha katon yèn ancas ilahi kang nguwasani samubarang lagi makarya lumantar kabèh lakuné.” Education, 177.